

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 103:

Forslag til folketingsbeslutning om sygeplejerske- og radiografuddannelserne.

Af Christine Antorini (SF) m.fl.
(Fremsat 25/3 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Socialistisk Folkeparti har fremsat beslutningsforslag om overførsel af sygeplejerske- og radiografuddannelsen fra amtsligt til statsligt regi.

Forslaget har følgende formål: for det første at foretage en udvidelse af uddannelseskapaciteten, for det andet at gennemføre en bedre samordning af sygeplejerske- og radiografuddannelsen med de øvrige videregående sundhedsuddannelser, og for det tredje at etablere en bachelordgrad for alle videregående sundhedsuddannelser med en række fælles fag. Forslaget er naturligvis ledsaget af bemærkninger, som uddyber punkterne.

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg på en række punkter er enig i de opstillede formål. Udvidelse af uddannelseskapaciteten og en bedre samordning af de øvrige sundhedsuddannelser er højt prioriterede spørgsmål for regeringen.

Men jeg har lidt svært ved at se, at en ressourcemæssig ændring skulle være et middel, der var nødvendigt, for at opnå disse mål. Heller ikke ved en nærlæsning af bemærkningerne til beslutningsforslaget står det mig helt klart, at der er nogen sammenhæng mellem ønskerne på det uddannelsesmæssige område og selve ressortspørgsmålet.

SF anfører, at amtskommunerne først og fremmest forsøger at dimensionere uddannelseskapaciteten, så udbudet af uddannelsespladser svarer til det lokale behov for arbejdskraft.

Sådan som jeg er bekendt med problemerne på området, er det i høj grad selve søgningen til uddannelsen, som bevirker, at der hvert år er mange ledige pladser på sygeplejerskeuddannelserne, dog især jo i yderområderne; det er jo i hvert fald set her i København.

Hvis problemet var, at amterne stillede få pladser til rådighed, kunne jeg allerede nu som

undervisningsminister i henhold til lovgivningen fastsætte kapaciteten på de enkelte områder. Ressortspørgsmålet har således ingen betydning for sygeplejerskeuddannelsens kapacitet.

SF anfører endvidere, at manglen på sygeplejersker er blevet en begrænsende faktor i sundhedssektoren. Det er jeg fuldstændig enig i, og jeg mener også, at det er af allerstørste vigtighed at finde ud af, hvordan vi kan stimulere søgningen til sygeplejerskeuddannelsen.

Større fleksibilitet – det tror jeg gælder alle de mellemlange sundhedsuddannelser – tror jeg kan være med til at gøre dem mere attraktive, og jeg synes, at vi er nået et stykke af vejen. Men det er givet, at der kan gøres mere.

Noget af det, vi har gjort, er at forbedre videreuddannelsesmulighederne inden for de senere år: tværfaglige kandidatuddannelser specielt rettet mod de mellemlange sundhedsuddannelser etableret ved både universiteterne i Århus og Odense, og forhåbentlig kommer der også snart en ved Københavns Universitet, Master of Public Health-uddannelsen er etableret ved universiteterne i København og Århus. De tiltag medvirker til, at de mellemlange sundhedsuddannelser ikke kan opfattes som værende uddannelsesmæssige blindgyder, tværtimod er der muligheder for fortsat uddannelse.

SF peger så på behovet for monofaglige kandidatuddannelser. Jeg er så til gengæld ikke enig i, at der et sådant behov, tværtimod. Netop på sundhedsområdet er der mere behov for et tværfagligt islæt i uddannelsen for de personer, som senere skal arbejde meget tæt sammen. Det monofaglige bør efter min mening indgå i specialerne og i en eventuel ph.d.-overbygning for dem, der måtte ønske sådan én.

På det seneste har vi fra regeringens side fremlagt i hvert fald to redegørelser, som har betydning for de mellemlange sundhedsuddannelser, og her tænker jeg naturligvis på meritrederegørelsen og den anden institutionsrederegørelse. Begge er til debat nu, og selvfølgelig er det for tidligt at foregribe konklusionerne, men noget mener jeg godt vi kan sige.

Meritrederegørelsen viser jo i hvert fald grundlæggende, at vi er meget opmærksomme på meritspørgsmålet og også ønsker bedre muligheder, ikke mindst inden for sundhedsuddannelsesområdet. Jeg har lidt svært ved at se, hvad ressortspørgsmålet har at gøre med meritmulighederne, og jeg mener ikke, at det er